

Η εύλαλη σιωπή

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου

Το να σιωπά κανείς δεν σημαίνει οπωσδήποτε ότι είναι αδιάφορος, αδρανής, νωχελής κι απρόσεκτος. Η εσκεμμένη σιωπή, η προσεγμένη ολιγολογία και η απόρριψη της φλυαρίας και του κουτσομπολιού αποτελεί προτίμηση σιγής κι αποφυγή της κουραστικής πολυλογίας, από την οποία συνήθως προέρχονται διάφορα προβλήματα, όπως φιλονικίες, ψυχρότητες και θόρυβοι. Οι σιωπηλοί άνθρωποι μιλούν με τη σοβαρή σιωπή τους. Δεν μιλούν όχι γιατί δεν γνωρίζουν να μιλήσουν, όχι από ακαταδεκτικότητα και κρυφή οίηση ότι δεν συμμετέχουν σε υψηλού επιπέδου συζητήσεις, αλλά από την ταπεινή αίσθηση ότι δεν έχουν κάτι σημαντικό να πουν. Όταν μάλιστα μιλούν, καταθέτουν λόγο μεστό περιεχομένου.

Οι σιωπηλοί άνθρωποι δεν είναι συνηθισμένοι, αρεστοί και προτιμητέοι. Η κοινωνία σήμερα αναζητά τολμηρούς συζητητές. Μερικοί μάλιστα θεωρούν τους σιωπώντες νοσηρούς, μειονεκτικούς, δειλούς, φοβισμένους και προβληματικούς. Θα μπορούσε βεβαίως ορισμένοι να είναι έτσι, όπως και αρκετοί φλύαροι. Οι γνήσια πάντως σιωπηλοί άνθρωποι «ζουν το άρωμα μιας άλλης ζωής, που δεν μπορούν να εννοήσουν οι άλλοι που αγάπησαν τις έκδηλες μορφές συμπεριφοράς. Η σιωπή

γεμίζει την ψυχή τους χαρά και τους ανοίγει ορίζοντες μιας έντονης πνευματικής δράσης, την οποία δύσκολα μπορεί να κατανοήσει και να αξιολογήσει το ανθρώπινο περιβάλλον τους».

Από τα παραπάνω διαφαίνεται μια σιωπή με δύο μορφές. Η μια ως αδυναμία και η άλλη ως αρετή.

Μπορούμε να έχουμε σιωπή από φόβο ή δειλία, που προέρχεται από νοσηρές ψυχικές καταστάσεις. Μια νοσηρή σιωπή είναι σκοτεινή, άχαρη, δόλια, κουραστική και φθοροποιός. Ταλαιπωρεί τον ίδιο τον άνθρωπο, που δεν είναι ισορροπημένος, ξεκάθαρος, τίμιος, ειλικρινής, εκφραστικός και ντόμπρος. Μερικές φορές μπορεί να προσποιείται κανείς τον σιωπηλό και ταπεινό, ενώ μέσα του επικρατεί μεγάλη σύγχυση, ταραχή, θόρυβος, στενοχώρια και οίηση. Η προσποίηση αυτή είναι φοβερή κι αξιοκατάκριτη υποκρισία. Ένας φαινομενικά σιωπηλός απατά. Διατηρεί σιωπή από κακή διάθεση για τον πλησίον. Ή υπάρχει από έλλειψη θάρρους ή βαθύ εσωτερικό κενό. Ο ταπεινά σιωπηλός δεν είναι ακοινώνητος, φυγόκοσμος κι αφιλάδελφος. Ούτε κλείνεται στο καβούκι του ναρκισσευόμενος, μονολογώντας με τον σοφό εαυτό του κι απαξιώνοντας τον αδελφό του.

Υπάρχει λοιπόν καλή και κακή σιωπή, όπως κακός και καλός λόγος. Η εσωτερική ποιότητα του ανθρώπου χρωματίζει κι αρωματίζει και τη σιωπή και τον λόγο του. Το ευαγγέλιο δεν μας θέλει πάντοτε σιωπώντες. Μας καλεί συχνά σε κήρυγμα, ιεραποστολή, ομολογία, νουθεσία και συμβουλή. Ο Χριστός είπε στον Απ. Παύλο: «Μη φοβού, αλλά λάλει και μη σιωπήσης διότι εγώ ειμι μετά σου». Άφοβα του λέει, να κηρύττεις το ευαγγέλιο και να μη σιωπάς, γιατί είμαι μαζί σου. Τον λόγο του ενδυναμώνει η συνεχής παρουσία του Κυρίου. [...]

Ο Άγιος Σεραφείμ του Σαρώφ λέει: «Απόκτησε την εσωτερική σου γαλήνη και χιλιάδες άνθρωποι θα σωθούν γύρω σου, χωρίς εσύ να το ξέρεις». Δεν χρειάζεται συνέχεια να μιλάμε. Ο κόσμος κουράστηκε από τα πολλά, τα παχιά, τα αδιαφανή, τα υποκριτικά, τα ξύλινα λόγια. Οι άλλοι δεν βρίσκονται πάντοτε πλάι μας για να μας ακούνε, αλλά και για να τους ακούμε. Λέει ένας σοφός: «ο Θεός μας έδωσε δύο αυτιά και ένα στόμα – περισσότερο ν' ακούμε και λιγότερο να μιλάμε». Εμείς κυκλοφορούμε σαν να έχουμε δέκα στόματα και κανένα αυτί. Μιλά ο άλλος και δεν τον ακούμε και σκεφτόμαστε τι θα πούμε εμείς.

Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Η εύλαλη σιωπή, εκδ. Εν πλω, σ. 13-21

Πηγή: h-agaph-panta-elpizei.blogspot.gr